

Сутринъ, щомъ изгрѣва	Вечеръ я цалува
Слънцето тозъ часъ,	Съ розови лучи :
Съ нея се здравува,	„С'богомъ!“ заминува
Та че сетиѣ съ насъ.	Съ сълзи на очи.

Изъ Д. Г.

Овчарь.

Когато бѣхъ овчаринъ
И овцетѣ пасяхъ,
Бѣхъ много благодаренъ,
Макаръ и сиромасъ.

Щомъ пукнеше зората,
Искавахъ ги на вънъ,
И свиряхъ изъ гората
Подиряиъ до нѣкой пѣнъ.

И врѣмето бѣ кратко
Съ шаренъ ми каваль
И никога тѣй сладко
Не съмъ ни ялъ, ни спалъ.

И днесъ, когато виждамъ
Овчарче малко азъ,
Не знамъ защо завиждамъ
И охкамъ си безъ гласъ.

Ив. Вазо въ.

Отечество.

По южни, севѣрни страни,
И по вѣсточни, западни,
Кждѣто и да тичамъ